

Od nepaměti panovalo v Hranicích na Moravě nepřátelství mezi vojenskými akademiky a posluchači Střední lesnické školy. Nespočetné šarvátky končily zpravidla vítězstvím vojáků, kteří měli nespornou výhodu v tom, že byli cvičeni bývalými britskými příslušníky Commandos v boji zblízka, tichém zabíjení a podobných roztomilostech poválečného mírového života.

Běda však osamělému vojenskému akademikovi, který se vracel v pozdních hodinách od své dívky a byl vystopován smečkou pomstychtivých lesáků. Ti využili své početní převahy, seřezali ho jako koně a obrali o jeho oděvní součástky. Mohl hovořit o štěstí, když se mu podařilo spásit se útekem v trenýrkách, někdy – dámy prominou – i bez nich.

Není snad třeba vysvětlovat, že příčinou této nevraživosti bylo jako obvykle něžné pohlaví. Lesáci je okouzlovali nejenom svými uniformami, plnovousy, ale především spoustou volného času. Naproti tomu když akademici pochodovali městem za zpěvu dokonale nacvičených bojových nebo národních písní, sledovaly je hranické děvy něhyplnými pohledy. A pokud projížděli na koních a ze sedla nenápadně kynuli pohledným Moravankám, byly některé z nich na pokraji slastných mdlob.

Tento handicap vyřešil ředitel lesnické školy dohovorem s několika nimrody z řad důstojníků akademie. Ti zabezpečili pro lesáky, zajímající se o jízdu na koni, dva večery v týdnu krytou jízdárnu a instruktora. Brzy přestalo vojenské akademiky bavit, aby ze skrytu pozorovali neohrabané jezdecké pokusy svých rivalů, doprovázené důvěrně známými lichotkami a komentáři pana kapitána Pavla.

Jednoho večera přiběhl na učebnu 3. čety dozorčí setniny. „Kluci, na jízdárně cválají lesáci a Liška je vedoucí kůň!“

Toto krátké sdělení stačilo, aby celá četa přerušila svémocně samostatné studium a vedena společnou myšlenkou, pronikla na jízdárnu.

Na vysvětlenou je třeba podotknout, že Liška byla koňská babička, která se už před dávnými léty naučila žrát oves z vojenské čepice. Mělo to tu výhodu, že když při jízdě v terénu jezdec nedobrovolně opustil v trysku její sedlo, nemusel ubíhat do budovy akademie pěšky. Stačilo nastavit prázdnou čepici a zavolat: „Liško!“ a kobyla se vrátila ke svému jezdcovi. Vojenští akademici se nepozorovaně připlížili na jízdárnu a ukryli se za lambrinou, vysokým dřevěným mantinelem, lemujícím ve výšce téměř dvou metrů celou jízdárnu. Pouze v jednom místě byla lambrina přerušena uzavřenými vraty, kterými se na jízdárnu přiváděly koně.

V okamžiku, kdy se cválající Liška a za ní v zástupu jedoucích dalších dvaadvacet koní blížili k úkrytu akademiků, otevřel jeden z nich vrata v lambrině, druhý si s nastavenou čepicí stoupl do vzniklé mezery, zavolal Lišku jménem a rychle se ukryl v dlouhé chodbě, do které ústily poměrně nízké vchody do stájí.

Liška, následována ostatními koňmi, opustila otevřenými vraty jízdárnu, a protože chodba byla prázdná, zabočilo každé zvíře cvalet do své stáje. V rychlém sledu následovala řada tupých úderů, způsobených nárazem lesáckých hlav o horní rámy stájových dveří. Až na ojedinělé výjimky opustili všichni jezdci nedobrovolně svá sedla a skončili doslova na dlažbě stájové chodby.

Šéflékař akademie se svými zdravotními poddůstojníky měl na ošetřovně plné ruce práce, aby

lesákům vyčistil a sešil rozbité hlavy a napíchal protitetanové injekce. Povzdechl si slovy:
„Takovouhle fušku snad neměli ani německý regimentarzi u Stalingradu.“

Karel Říha, ilustrace: Aleš Rambousek